

Đại thần, em nuôi anh

Chương 85 : Chương 85

Chương 82: Nỗi đau của cuộc sống

Typen : Thanh Mạn

Không gian và thời gian đã được hai bên gia đình chủ động nhường lại cho đôi bạn trẻ, không có ai đến quấy rầy bọn họ cả.

Kha Dĩ Nghiên đưa vợ chồng Ninh Tu Văn đến phòng tiếp khách, cả phòng chỉ có mỗi một người đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài màn đêm tăm tối. Người đó chính là bố ruột của Kha Dĩ Mặc, Kha Vân Sinh.

Diện mạo của Kha Dĩ Nghiên cực kỳ giống bố, nhất là đôi mắt phượng dài, hiện rõ vẻ đa tình. Kha Vân Sinh đã vào tuổi trung niên vẫn phong độ phi phàm, khí chất cao nhã như thuở thanh niên, nhưng chỉ trong ngắn ngủi có mấy ngày, vẻ ngoài rục rờ chói lọi của ông đã xuất hiện thêm không ít sợi bạc, hiện rõ vẻ già nua tiêu tụy.

Nhìn thấy bố như vậy, Kha Dĩ Nghiên không biết phải dùng thái độ gì để giao tiếp với ông. Nếu không phải bố ép buộc cấm không cho Kha Dĩ Mặc và Ninh Tâm qua lại với nhau, nếu như không phải bố muốn chia rẽ Kha Dĩ Mặc và Ninh Tâm mà coi nhẹ sự quật cường của con trai thì lúc này Kha Dĩ Mặc cũng không đến nỗi nằm trên giường bệnh lạnh lẽo sống chết không rõ.

Thế nhưng người trước mắt nói thế nào cũng là bố ruột mình, vì chuyện của Kha Dĩ Mặc ông đã chịu sự trừng phạt của lương tâm, vì hối hận mà tóc bạc đi trong một đêm. Nói đến cùng ông cũng rất đáng thương, rất thảm hại.

“Bố, con đã mời cha mẹ Ninh Tâm đến đây rồi.”

Kha Vân Sinh chậm rãi quay người lại, gật đầu với Kha Dĩ Nghiên: “Tiểu Nghiên, con ra ngoài trước đi, bố có lời muốn nói với cha mẹ Ninh Tâm.”

“Con biết rồi, con đứng ngay ngoài cửa thôi, có gì cứ gọi con một tiếng”, Kha Dĩ Nghiên rời khỏi phòng, bên trong chỉ còn lại ba vị phụ huynh.

“Mời ngồi”, thái độ của Kha Vân Sinh khách khí, có lễ độ, Tiêu Viện và Ninh Tu Văn nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng ngồi xuống.

Ba vị phụ huynh mỗi người một tâm trạng, Tiêu Viện mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, Ninh Tu Văn nhìn chăm chăm vào cốc trà như suy nghĩ gì đó, Kha Vân Sinh mặc dù có bao nhiêu điều muốn nói nhưng lại chẳng biết mở miệng như thế nào.

Nhất thời, trong phòng lâm vào sự trầm mặc kỳ quái.

Đấu tranh nội tâm thật lâu, nghĩ đến con trai nằm trên giường bệnh không biết sống chết thế nào, rốt cuộc Kha Vân Sinh cũng cắn răng cất tiếng: “Hôm nay là đêm Ba mươi, lại mời hai vị và cháu gái đến đây, thật sự rất xin lỗi.”

“Mấy lời khách sáo chúng tôi cũng không nói nhiều nữa. Là con gái chúng tôi tự mình muốn đi, không liên quan đến anh Kha đây. Chúng ta đều là người làm cha làm mẹ, con cái hai nhà đến bước này, tôi nghĩ suy nghĩ trong lòng của anh Kha cũng không ít hơn chúng tôi. Chúng ta thẳng thắn nói vào việc chính đi”, Tiêu Viện trên mặt thì thản nhiên, nhìn rất bình tĩnh, lời nói mặc dù lễ độ nhưng lại thể hiện rõ sự xa cách lạnh lùng.

“Tình trạng của Dĩ Mặc hai vị đều đã thấy rồi. Tình cảm giữa con gái hai vị và Dĩ Mặc, tôi nghĩ hai vị cũng có thể lý giải. Tôi biết mình vốn không nên cầu xin hai vị, nhưng chúng ta đều làm cha làm mẹ, nhìn thấy con cái chịu khổ đều hy vọng có thể làm chút gì cho nó. Bởi vậy, có thể xin hai vị đồng ý cho Ninh Tâm và Dĩ Mặc tiếp tục yêu nhau không?”

“Tiếp tục yêu nhau?”, Tiêu Viện nhướn mày, giọng điệu càng ngày càng lạnh nhạt: “Anh Kha, nếu tôi hiểu không sai, thì bệnh tình con trai anh chuyển biến xấu là liên quan đến việc anh cấm đoán cậu ta và con gái tôi qua lại với nhau?”

Kha Vân Sinh cười khổ, đây là tự tạo nghiệt không thể sống sao? Mấy

hôm trước ông còn một mực ngăn cản hai đứa nó yêu nhau, đến bây giờ lại phải cúi đầu cầu tình cha mẹ đối phương để chúng nó ở bên nhau.

Mắt thấy Kha Vân Sinh im lặng thừa nhận, Tiêu Viện tiếp tục: “Anh Kha vì con trai mà suy nghĩ, tâm tình này của anh tôi có thể hiểu. Nhưng cũng mong anh suy nghĩ cho con gái chúng tôi một chút. Năm nay nó mới có mười chín tuổi, từ nhỏ đến lớn được chúng tôi nâng niu trong tay. Có thể nói, nó lớn đến hôm nay chưa từng chịu bất cứ đau khổ nào. Mà tình trạng con trai anh chúng tôi cũng đã hiểu, nếu tương lai thật sự phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, thử hỏi con gái chúng tôi làm sao mà chịu nổi đả kích này?”

Tiêu Viện tự nhận mình không phải là người không hiểu đạo lý, ngày trước bà luôn tâm niệm sẽ có một ngày con gái biết yêu, nếu Ninh Tâm gặp được người mình thích, thân là mẹ, trừ chúc phúc bà chỉ có thể thấy vui mừng mãi nguyện mà thôi.

Nhưng Kha Dĩ Mặc thì không giống thế, đối với một người bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với cái chết, người bên cạnh trừ lo lắng sợ hãi còn phải chịu sự tra tấn dưới nỗi ám ảnh của cái chết.

Ninh Tâm mới mười chín tuổi, chưa từng chịu sóng gió ngoài đời, không hiểu sự phức tạp của xã hội, thậm chí nó còn không hiểu làm thế nào để bảo vệ mình không bị người khác lừa gạt. Đứa bé vẫn còn tâm tính trẻ con như nó, chưa từng đối mặt với cái chết, sao có thể hiểu được nỗi đau sinh ly tử biệt? Nỗi đau chia cách vĩnh viễn đó, cả đời này cũng không thể xóa nhòa được.

Thân thể của Kha Dĩ Mặc có thể chịu đựng được bao lâu, không ai biết. Trong trường hợp không có bất cứ sự đảm bảo nào, lẽ nào lại muốn Ninh Tâm hao tổn thời gian đẹp nhất thời thanh xuân ở bên cậu ta? Nếu thật sự để Ninh Tâm và Kha Dĩ Mặc tiếp tục, đợi đến khi Kha Dĩ Mặc ra đi, để lại cho Ninh Tâm không chỉ là hối tiếc và đau khổ mà còn là quãng đời thanh xuân không thể quay lại, còn cả sự vô lo vô nghĩ ban đầu của nó nữa.

Chuyện liên quan tới hạnh phúc và tương lai của Ninh Tâm, thân làm mẹ, Tiêu Viện không dám đánh cược.

Sự từ chối của Tiêu Viện hoàn toàn nằm trong dự liệu của Kha Vân Sinh, nhưng nghĩ đến đứa con trai mình đã nợ quá nhiều, Kha Vân Sinh cúi đầu, dùng âm thanh gần như cầu khẩn khiến Tiêu Viện và Ninh Tu Văn cũng phải đau lòng.

“Tôi biết làm thế này rất không công bằng với Ninh Tâm. Thân là cha mẹ Ninh Tâm, quyết định của hai người hoàn toàn không có gì đáng chê trách. Nhưng mà thời điểm này Dĩ Mặc quả thật không thể mất đi Ninh Tâm được. Bây giờ đến sinh mạng của mình nó cũng không cần, Ninh Tâm là hy vọng sống duy nhất của nó. Nếu Ninh Tâm rời khỏi, đối với Dĩ Mặc mà nói là cú sốc chí mạng. Xin hãy người hãy thông cảm cho trái tim người cha muốn cứu trai mình, nếu mọi người có thể để Ninh Tâm ở lại bên Dĩ Mặc, tôi đảm bảo sẽ bù đắp cho cháu. Bất luận kết quả sau cùng thế nào, tôi cũng sẽ xem Ninh Tâm như con gái ruột, tài sản của tôi, Ninh Tâm cũng có thể kế thừa.”

“Đủ rồi”, Ninh Tu Văn lạnh lùng ngắt lời, “Anh Kha, chúng tôi không bán con gái. Tôi và vợ mặc dù không có tài cán gì nhưng cũng có chút tài sản, Ninh Tâm là con gái duy nhất của chúng tôi, việc cho nó cuộc sống sung túc, chúng tôi vẫn có thể làm được.”

Lời này của Ninh Tu Văn giống như một chậu nước lạnh buốt, khiến tâm tình của Kha Vân Sinh dần bình tĩnh lại. Người đàn ông hô phong hoán vũ trên thương trường, lúc này suy sụp ngồi trên ghế sofa, đưa tay che mắt, khuôn mặt tràn đầy đau thương.

“Tôi... Là tôi lỡ lời. Tôi không phải muốn dùng tiền bạc để mua tình cảm. Tôi chỉ là... Tôi chỉ muốn làm chút chuyện cho con trai mình. Đối với Dĩ Mặc, tôi đã nợ nó quá nhiều, quá nhiều rồi. Tôi không xứng đáng làm bố nó.”

Thân làm chồng, ông không làm hết trách nhiệm của người chồng, thân làm bố, ông không làm hết trách nhiệm của người bố, làm chồng làm bố, ông đều là kẻ thất bại hèn nhất.

Năm đó ông không dám phản đối sự sắp xếp của bố mình khiến cho người vợ sức khỏe yếu ớt bệnh tật phải mạo hiểm sinh mạng sinh con nối dõi, bởi vậy ông trời mới trừng phạt ông, khiến ngày đứa con ông ra đời cũng là lúc ông mất đi người vợ mình yêu thương.

Sau đó, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tương tự vợ mình của con trai, ông lại càng cảm thấy hổ thẹn, càng cảm thấy đau lòng. Nhìn thấy Kha Dĩ Mặc, ông liền nhớ tới vợ mình, ở bên Kha Dĩ Mặc, mỗi giờ mỗi khắc ông đều sống trong sự hối hận đối với vợ mình. Bởi vậy ông bài xích con trai, kháng cự lại con trai, chạy trốn khỏi con trai mình. Hai mươi một năm nay, chưa một ngày làm tròn trách nhiệm của người bố. Thậm chí... ông đã từng cảm hận sự ra đời của con trai.

Mà nay, ông trời trừng phạt ông phải chứng kiến sự ra đi của người thân lần nữa. Nhưng đến giờ phút này ông mới hiểu, ngay cả khi ông không để ý đến con trai mình hai mươi một năm qua, thì nơi sâu thẳm trong lòng vẫn có một chỗ cho đứa con ấy.

Nhìn thân hình Kha Vân Sinh, thần sắc của Ninh Tu Văn cũng phức tạp: “Anh Kha, tình cảm của anh chúng tôi có thể hiểu, nhưng cũng làm cha xin anh hiểu cho chỗ khó xử của chúng tôi. Giống như anh vì con trai mình mà dám bỏ đi sĩ diện cầu xin chúng tôi, chúng tôi cũng vì con gái mình mà phải nhẫn tâm, cho dù nó có hận chúng tôi đi chăng nữa.”

Nói xong, Ninh Tu Văn đỡ vợ mình đứng dậy, chậm rãi ra khỏi phòng tiếp khách. Nhìn thần sắc vợ chồng nhà họ Ninh, Kha Dĩ Nghiên ở ngoài cửa cũng đau buồn.

“Chăm sóc bố cháu cho tốt”, lúc đi ngang qua, Ninh Tu Văn nói nhỏ bên tai Kha Dĩ Nghiên. Kha Dĩ Nghiên khẽ gật đầu, đứng bên ngoài thêm một lúc mới chậm rãi mở cửa.

“Bố.”

Nghe tiếng con gái, Kha Vân Sinh hoang mang ngẩng đầu lên.

“Tiểu Nghiên, bố thật vô dụng, bố thật vô dụng.”

Nhìn bố đã chẳng còn chút phong độ như lúc thường, mắt Kha Dĩ Nghiên cay cay, đi tới bên cạnh ông, ôm vai ông: “Bố, bố đừng như vậy.”

“Tiểu Nghiên, bố rất hận. Bố hận bản thân năm đó không bảo vệ mẹ con, bố hận bản thân đã đối đãi không tốt với em trai con, bố càng hận

bản thân, tại sao đã sinh ra nó mà không chịu nuôi dạy nó. Rõ ràng nó là cốt nhục của mẹ con dùng cả mạng sống để sinh cho bố, bố nên yêu thương nó, nên chăm sóc nó. Nhưng bố, nhưng bố... bố lại còn đẩy nó vào chỗ chết.”

“Bố, bố đừng nói nữa, đừng nói nữa”, Kha Dĩ Nghiên ôm lấy vai bố mình, hai bố con ôm nhau khóc.

Có những người, cho đến lúc mất đi rồi mới biết quý trọng.

Một thời, Kha Dĩ Nghiên cũng đã hận, đã oán.

Nhưng đến giờ, nhìn thấy bố mình khóc như trẻ nhỏ, Kha Dĩ Nghiên nghiêng đầu xót xa.

Gánh nặng cả cuộc đời không thể gánh được, bố cô thật sự có thể chịu nổi sự đả kích lần thứ hai hay không?

LINK Truyện:

Đại thân, em nuôi anh

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dai-than-em-nuoi-anh-3719260.html>

LINK Chương này:

Chương 85

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dai-than-em-nuoi-anh-3719260/chuong-85.html>